

Μαρτυρία Οσίας Βασιλειάδου – Φουρμούζη
για την Μικρασιατική καταστροφή και την προσφυγιά

Οι μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου του σχολείου μας υλοποιούν κατά την φετινή σχολική χρονιά ένα πολιτιστικό πρόγραμμα για την Μικρασιατική καταστροφή και για την εγκατάσταση των Μικρασιατών προσφύγων στην Ελλάδα. Στα πλαίσια αυτού του προγράμματος η κ. Οσία Βασιλειάδου-Φουρμούζη, γιαγιά της μαθήτριάς του σχολείου μας, Οσίας Τσερτσελή, κατέγραψε ένα συγκλονιστικό περιστατικό που συνέβη στην οικογένεια του πατέρα της κατά την Μικρασιατική καταστροφή. Το περιστατικό αυτό, καθώς και ένα σχεδιάγραμμα του Ναού της Αραβησσού Καππαδοκίας, ακολουθούν στη συνέχεια της ανάρτησης.

« Εν Θεσσαλονίκη τη 1-2-2022

Σεβόμενη την προσπάθεια που κάνετε για να εκτιμήσετε την επέτειο των εκατό χρόνων της Μικρασιατικής καταστροφής και τον ξεριζωμό των Ελλήνων από τις ρίζες και τις πατρίδες τους παραθέτω και εγώ, αφού μου το ζητήθηκε από την εγγονή μου, Οσία, ένα συγκλονιστικό περιστατικό που συνέβη στην διάρκεια της περιπέτειας της οικογένειάς του πατέρα μου.

Η καταγωγή μου είναι από την Σεβάστεια και της μητέρας μου από την Αραβησό (Γκιουλ Σεχίρ στα τούρκικα).

Ο πατέρας μου ήταν ο μικρότερος στην οικογένειά του με διαφορά είκοσι χρόνων από τον μεγάλο του αδελφό, ο οποίος ήταν παντρεμένος και πατέρας ενός αγοριού.

Αφού πήραν ό,τι μπόρεσαν στις αποσκευές τους στους ώμους τους, περπατώντας μεγάλες αποστάσεις για να φθάσουν στην θάλασσα και να μπουν στα καράβια για την Ελλάδα μέσα σε χωράφια και χόρτα, ακούει ο πατέρας μου, Θεόφιλος, το κλάμα ενός βρέφους.

Σταματάει και το βλέπει πεταμένο σχεδόν μέσα στα χόρτα. Ήταν ένα μωρό μέχρι τριών μηνών τυλιγμένο, φασκιωμένο όπως έλεγαν τότε, και συγκινημένος το πήρε στην αγκαλιά του.

Μπαίνοντας στο καράβι τον είδαν οι δικοί του και αμέσως ενδιαφέρθηκαν για την τροφή του.

Και φυσικά, χωρίς να έχουν ούτε γάλα ούτε μπιμπερό, το πήρε η γυναίκα του αδελφού του και έψαξε να βρει κάποια νέα γυναίκα που να θηλάζει το μωρό της.

Έδωσε και αυτό το μωρό να το θηλάσει, για να μην κλαίει.

Μετά με ότι είχε από ρουχισμό θέλησε να το αλλάξει και τότε είδαν ότι ήταν κοριτσάκι.

Όταν έφτασαν στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, με προτροπή του κράτους εγκαταστάθηκαν στην Άνω Πόλη.

Το κοριτσάκι αυτό έγινε μέλος της οικογένειας με όλα τα νόμιμα μέσα της τότε διαδικασίας. Βαπτίστηκε και της δόθηκε το όνομα Όλγα.

Μεγάλωσε με Χριστιανικές νουθεσίες έχοντας γονείς τον Λάζαρο και την Ευγενία και αδελφό τον Ιάκωβο.

Μεγάλωσε, την πάντρεψαν με τον Γιώργο, έναν καλό άνθρωπο και απέκτησε δύο παιδιά. Τον Αχιλλέα και την Μάγδα.

Μετά από χρόνια το κράτος μέσω του Ερυθρού Σταυρού ανακοίνωνε τα περιστατικά και τις αναζητήσεις μεταξύ συγγενών και ανθρώπων που έψαχναν τους δικούς τους ανθρώπους.

Τότε είπαν στην Όλγα τι είχε συμβεί και αν ήθελε να βρει τους δικούς της ανθρώπους.

Και συνέβη πραγματικά να βρεθούν οι δύο αδελφές της που κατοικούσαν σε ένα χωριό κοντά στη Θεσσαλονίκη.

Φαντασθείτε την χαρά της και την συγκίνηση από τις δύο πλευρές. Η σχέση τους συνεχίστηκε για χρόνια με τις οικογένειες, τα παιδιά και τα ανήψια της.

Με τα χρόνια έφυγαν από τη ζωή και η Όλγα και οι αδελφές της.

Εγώ είχα τη χαρά να συναντήσω τις ανηψιές της, οι οποίες ρωτούσαν ποιος ήταν ο άνθρωπος που πήρε τότε το μωρό από τον δρόμο.

Η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη, όταν ανέφερα ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πατέρας μου.

Για να συμπληρώσω κι εγώ ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν πίστη στον Θεό και έφεραν μαζί τους τις άγιες εικόνες καθένας από τον τόπο του.

Ο πατέρας μου από την Σεβάστεια την εικόνα των Σαράντα Μαρτύρων που μαρτύρησαν στην παγωμένη λίμνη της Σεβάστειας, που τοποθετήθηκε στον Ιερό Ναό της Παναγίας Χαλκέων και εορτάζεται στις 9 Μαρτίου.

Από την Αραββησό οι συγγενείς της μητέρας μου έφεραν την εικόνα του Αγίου Δημητρίου και προς τιμήν του έκτισαν έναν μικρό Ναό στον συνοικισμό Ροδοχωρίου του Δήμου Συκεών.

Βέβαια τώρα έγινε μεγάλος Ναός και πανηγυρίζει, όπως είναι γνωστό, στις 26 Οκτωβρίου.

Παραθέτω και ένα σχεδιάγραμμα του Ναού της Αραβησσού Καππαδοκίας φυλαγμένο από την μητέρα μου.

Ευχαριστώ!»

Ἡ ἔμπροσθα ἄποψις τῆς κατὰ τὸ 1902 ἀποπερατωθείσης νεοτέρας Ἐκκλ. τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ἐν Ἀραβισσῶ.

Τόδε δίδεται τῷ ἐπι-
σκεπτομένῳ τὰ ἐγκαί-
νια τοῦ οὕτως εἰκονι-
ζομένου ναοῦ.

Ἐν Ἀραβισσῶ, τῆ

190

ΤΥΠΟΣ Ὁ Γ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ